

HONZA SLÍVKA

UVÁDÍ

BOHOBIJEC

BOHOBIJEC

HONZA SLIVKA

BOHOBIJEC

© Honza Slívka, 2025

Cover © Jiří Arbe Miňovský, 2025

Illustrations © Jiří Arbe Miňovský, 2025

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2025

ISBN 978-80-278-0264-7 (print)

ISBN 978-80-278-1623-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1624-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1625-5 (pdf)

*Všem, kteří nepřestávají bloudit vysněnými
světy svých autorů.*

*Lidem, jejichž fantazie nehledá v příběhu
chyby, ale dobrodružství.*

Nepřestávejte snít.

Sněm bohů

Héfaistos se pyšně rozhlédl po městském skladu. Za poslední dva dny v něm odvedl pořádný kus práce. Už víc jak sto let se zakázanými runami nepracoval a bylo to velmi ošemetné. Tedy ne že by si je nepamatoval nebo nedokázal jejich složení přizpůsobit svým cílům. To ani náhodou. Vždyť byl přece bůh a jako takový měl magické runy vyleptané přímo do své nekonečné mysli. Skutečným problémem bylo ovšem utajení. Musel celé skladiště neprodyšně zabezpečit. Kdyby tam byť jen jediný člověk strčil třeba prst, čekala by ho jistá smrt. Tajemství božských run nesmělo znovu vejít v povědomí obyčejných lidí. Stejně tak se o jeho práci s nimi nesměli dozvědět nesprávní bohové. Mohli by to považovat za porušení starého tabu, které by se pak cítili být povinováni ztrestat jeho smrtí. Héfaistos měl už takhle nepřátel dost. Přidávat k nim ještě další bylo nad jeho síly. Přesto nemohl jinak než svůj plán i přes všechna rizika uskutečnit. Poslední návštěva Arese v jeho pracovně ho definitivně přesvědčila. Ten šílenec měl příliš velkou Moc. Nabalovali se na něj další a další

stoupenci, s jejichž pomocí by mohl cíleně začít likvidovat svou konkurenci. Tedy bohy, jejichž přístup k lidstvu byl až příliš umírněný. A právě takové jedince dnes Héfaiostos sezval do skladiště. Sourozence, od kterých doufal získat aspoň náznak podpory.

Samozřejmě mohl ostatní zkusit přesvědčit jednoho po druhém. Jenže by se poté cítili být svázáni svou přísahou pouze s ním. Pokud by pak v budoucnu vycítili příležitost, klidně by mu mohli kdykoliv bodnout nůž do zad. Jestliže však dokáže dát dohromady koalici, která bude aspoň naoko působit jednotně, těžko se nějaký opovážlivec pustí proti všem najednou. Obzvláště nebude-li mít jistotu, kdo všechno k dané skupině vlastně náleží. Proto Héfaiostos vytvořil kóje oddělené pevnými příčkami, z nichž bylo vidět pouze doprostřed místnosti, kde stál on. Podlahu pokrývaly osobní znaky pozvaných bohů. Každý z nich tak směl zavítat pouze do svého výseku. Runy na oddělovacích příčkách zajišťovaly sousedům soukromí, stejně jako to, že jejich hlas uslyší sousedé v neutrální tónině. Navíc jejich vlastní Moc neprosákne nikam, kde by ji mohli ostatní rozpoznat. Pozvaných bohů bylo sedm, což znamenalo, že kóji musel být minimálně dvojnásobek. Tak Héfaiostos zajistil, aby nikdy nebyly dva protilehlé

sektory obsazeny, a jako bonus žádný z hostů netušil, kolik pozvaných se sněmu nakonec zúčastní.

Městské skladiště v této chvíli hlídalo několik důvěryhodných Héfaištových služebníků, pod bedlivým dohledem jeho dvou synů. Svě věrné obdarované nechal bůh Celsioru vstoupit zpět do města až poté, co likvidátor s čarodějkou odjeli. Předtím by byla jejich přítomnost příliš velkou provokací pro trolly i sebeovládání Samuela Dropse. Ten muž se Héfaištovi líbil. Síla jeho ducha i odhodlání byly veliké. Proto do něho také nadále vkládal své naděje. Činil ho stěžejní figurkou v až zbytečně složitém plánu, který snad ostatní dokážou akceptovat. K přímé konfrontaci s Aresem či suitou jeho přísluhovačů by své sourozence totiž nikdy nedonutil.

Héfaiostos se nemusel dívat na hodinky, aby věděl, že nastal správný čas. Cítil to v kostech. Jediným zášlehem Moci aktivoval ochranné i přivolávací runy naráz. V praxi to znamenalo doplnit několik záměrně vynechaných míst v runových obrazcích. Okamžitě zaznamenal, jak se jeho okolí proměňuje. Náhle ve

skladišti panovaly zákony, kterým se žádný bůh nemohl protivit. Byla to dogmata, jež budou platit klidně navěky, nebo dokud někdo samotné znaky fyzicky nepoškodí. Což samozřejmě jeho bratři a sestry ve svých nehmotných tělech nedokážou.

Bůh Celsioru začal pomalu přešlapovat kolem své osy, aby včas postřehl, kdo na jeho výzvu zareaguje jako první. Že dorazí všichni, ani nepochyboval. Předtím je již jednotlivě kontaktoval a nikdo z nich nebyl takový zabeđenec, aby si nepřišel aspoň vyslechnout, o čem má celý tento soukromý sněm vlastně být. Zvědavost je u bohů až příliš silnou charakterovou vlastností. Když se pak během jediné minuty všech sedm kójí skutečně zaplnilo, Héfaistos vycenil zuby ve spokojeném úsměvu. Hosté povětšinou dorazili v podobě projekcí, které u nich on sám ještě neviděl. Bezesporu neočekávali použití zakázaných run a chtěli chránit své soukromí za každou cenu. Bylo komické sledovat reakci sourozenců, když spatřili, co zde jejich hostitel vytvořil. Hned jim také muselo být jasné, že on, jako tvůrce run, jejich totožnost stejně zná.

„Héfaiste, zbláznil ses snad? Když jsi mluvil o sněmu, myslel jsem, že plánuješ vytvořit koalici zajišťující naše vzájemné bezpečí. Místo toho ale použiješ zakázané runy a ohrožíš tak všechny přítomné? Muselo ti definitivně přeskočit.“ Niel byl vždycky zbabělec. Co také čekat od boha zbytečného strachu. Už samo jméno, které si zvolil, to dokazovalo. Bylo nicneříkající, slabošské, nevýrazné. Přesto však jeho tajní agenti cestovali po celém světě, kde dokázali ovlivňovat i klíčové události tak, aby z nich jejich pán vždy něco vytěžil.

„Žádné strachy, Niele. Jen chci mít jistotu dokonalého utajení našeho spojení. Jak jsem totiž nedávno sám zjistil, někteří z našich sourozenců již postoupili na úroveň, kdy jejich nehmotné schránky získávají jisté schopnosti. Božské runy však dozajista nepřekonají.“

Ve chvíli, kdy další z hostů promluvil za Héfaistovými zády, musel se k němu organizátor sněmu otočit, což při jeho rozměrné schránce nepůsobilo zrovna úctyhodně. Bůh Celsioru krátce zalitoval, že přece jen nevytvořil sedm kójí v nedokončeném půlkruhu, jak původně

plánoval. Hosté by pak měli méně místa, ale co na tom.

„To nám všem až tolik věříš?“ Apollón jako jediný dorazil ve své obvyklé podobě svalnatého, polonahého muže s lukem pověšeným křížem přes záda. „Předstoupíš před sněm ve svém hmotném těle, zcela veřejně tím prozradíš svou identitu a uvedeš tak sám sebe do smrtelného nebezpečí bez jakýchkoliv záruk? Ani bychom tě nemuseli napadnout my. Stačilo by se akorát na jistých místech svěřit, jak vypadáš, či prohodit zmínku o zakázaných znacích. Zbytek by už zajistili ostatní.“

Héfaistos svému starému příteli dobrsrdčně pokynul. Bohové existovali na bázi věčné zrady – lsti a dýku v zádech museli předpokládat každou sekundou. Apollón nicméně představoval tak vzácnou výjimku, že by mu Héfaistos po dlouhém přesvědčování svůj život snad vážně svěřil. Jeho bratr byl podivuhodnou stálicí božského světa. Abnormalitou, odrazující nepřátele od možného útoku již samotnou svou podstatou. Zůstával vždy silný a příjem jeho Moci byl stabilní. Bohové věrnosti totiž umírali hned na začátku po celých tuctech, díky čemuž ti zbývající dokázali čerpat sílu z mnohem širšího spektra.

„Starý příteli, natolik dobře mě znáš, a přesto stále pochybuješ o mé inteligenci? V tento sněm jednoduše věřím. Beze všech pochyb z něj totiž vzejde vzájemně prospěšná dohoda, ke které se budeme vracet ještě celé roky. Použití zakázaných run budiž pouze prvním testem. Pokud se najde byť jen jediný zrádce ve vašich řadách, pevně doufám, že ostatní jeho tvrzení nejen popřou, ale pomohou mi jej také zničit.“

Po tomto Héfaištově prohlášení nastalo na okamžik dokonalé ticho. Byla to zcela otevřená výhrůžka, přičemž nikdo nemohl tušit, co si o ní myslí ostatní.

„Ohledně mé identity...“ pokračoval Héfaiostos ve vysvětlování po krátké odmlce, „již dlouho toto tělo obývat nebudu. Musím se vzdát svého pozemského bytí kvůli jednomu našemu nenáviděnému bratrovi. On je také tím důvodem, jenž mě vedl ke svolání sněmu. Ares byl před několika dny přítomen tady ve městě a sledoval vyvrcholení událostí, které mě málem stály veškerou Moc. Přitom odhalil mou identitu, což může být už samo o sobě rozsudkem smrti. Ani dnes, když vše nakonec dopadlo v můj prospěch, nedokážu odhadnout, nakolik do toho byl ten zrádný had zapleten. Viděl jsem však, co dokáže, a říkám vám... Jeho Moc je

mnohem větší, než jsme si kdy vůbec mysleli. Posunuje své bytí do vyšší sféry a my ho musíme zastavit dřív, než bude příliš pozdě.“

Ženská silueta nalevo se tiše uchechtla. Venuše měla odjakživa neobvyklý smysl pro humor. Bohyně škodolibé radosti? To sedělo.

„Drahý Héfaiste, tvá naivita nezná mezí. Za prozrazení vlastní totožnosti tě proto litovat nebudu. Na tom náměstí ses vůbec objevovat nemusel. Co sis v tu chvíli vlastně myslel?“

Pořadatel sněmu překvapeně polkl. „Tys tam byla také?“

Venuše si otráveně povzdechla a zavrtěla hlavou. „Stejný jako vždycky. Odvážný, odhodlaný, ale nepozorný. Copak jsi snad čekal něco jiného? Když události v Celsioru vygradovaly, neslo se to v naší dimenzi jako ozvěna a ti citlivější z nás přispěchali okamžitě sem. Věřím, že se dokonce jednalo o celé desítky našich sourozenců, obzvláště po Rakšenově smrti. Jeho skon byl stejně nečekáný jako oslavovaný. Existence Chaosu mě nicméně velmi nepříjemně překvapila. Neměli jste si takové tajemství nechávat pro sebe. Ta šílená mrcha ohrožovala nás všechny. Když ale pak tvůj likvidátor zvítě-

zil, cítila jsem kdesi nablízku až neskutečný výbuch hněvu.“ Zvědavě naklonila hlavu. „Mám snad předpokládat, že patřil právě Aresovi?“ Héfaistos konečně překonal své prvotní překvapení a suše přikývl. Venuše si zamyšleně promnula bradu. „Naše nehmotná projekce by neměla být schopna vyzařovat emoce. Proto ho podezříváš z postupu na vyšší úroveň existence?“

Již nemělo cenu držet se zpátky. Žádný pomalý rozjezd, náznaky a navádění ostatních k objevení pravdy, jak původně plánoval. Jen ať poznají míru nebezpečí, které jim všem hrozí. Hodí to na ně jako bombu. Rozhodl se.

„Ne!“ Héfaistův hlas práskl jako bič. „Přesvědčila mě o tom až jeho soukromá návštěva v mé pracovně. V jeden okamžik promítl svou projekci na dvou místech současně. Nešlo o žádné rychlé přesuny. Prostě tam byl, dokázal pohnout věcmi, a na závěr ten parchant ještě jediným úderem anihiloval tolik mojí Moci, že bych snadno podlehl komukoliv z vás.“

Héfaistos si okamžik vychutnával šok, který svým prohlášením ostatním způsobil. Teď po-
cořovali stejný strach, který tenkrát prožíval i on sám.

Alléktó, bohyně pomsty, stojící nyní nalevo od Héfaista, nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Jestli máš s Aresem spor, vyřeš si ho sám, nebo jednoduše požádej o pomoc. Nekrm nás ale takovými pohádkami. Pohybovat předměty nedokážou božské projekce ani o několik řádů výš...“

Héfaistos trhl rukou k vlastním nohám. Kresba, již tam bohyně následně spatřila, jí dokonale vzala vítr z plachet.

„Runy pravdy. Jsou kompletní a plně funkční,“ vyslovil s nebyvalou úctou v hlase dosud mlčící Forkýs. Bůh planých tužeb, jehož největší zdroje Moci se v minulosti nacházely vždy poblíž moře, pracoval ve vnitrozemí zatím poměrně krátce. Přesto se mu dařilo. Zjistil, že obchodníci jsou, stejně jako námořníci, neustále plní touhy po něčem, co vlastně nepotřebují. „Věřím ti, Héfaiste. Ať plánuješ cokoliv, počítej se mnou. Ares je mi už dlouho trnem v oku.“

Nálada v místnosti se změnila. Runám pravdy nešlo odporovat. Kdokoliv na nich stál, ať člověk, nebo bůh, nemohl v žádném případě lhát. Dokonce nedovolovaly ani říkat polopravdy či smyšlené závěry. Tímhle Héfaistos své sourožence dostal a dobře to věděl. Přesto ještě dál tlačil na pilu.

„Aby do budoucna neměl nikdo z vás pochyby, chci nyní učinit prohlášení.“ Důležitě si

odkašlal na podtrhnutí svého proslovu. „Plánuji vytvořit koalici bohů, jejímž cílem bude buď dlouhodobé oslabení, nebo přímo zničení samotného Arese. Neplánuji žádného člena koalice zradit, stejně jako nechci naše budoucí boje využít k posílení své pozice oproti ostatním. Naopak, jsem plně připraven podpořit ty, kteří se ocitnou v úzkých, byť bych tím sám ztratil něco ze svých sil.“

Pár vteřin nikdo nepromluvil, avšak závěr byl předem jasný. Héfaiostos získal na svou stranu všechny přítomné.

Strasti cestování

Cestovat s čarodějkou? Dřív by mě něco podobného ani nenapadlo. Tihle pološílení lidé mají obrovskou Moc, ale nestálou povahu. Jsou to zrádné krysy sledující pouze své vlastní zájmy. Aspoň jsem si to tedy donedávna myslel. Pak v mém voze ovšem skončila Gabriela a já začínal zvažovat své dřívější předsudky. Popravdě jsem měl asi nějakou čarodějkou nabrat na sedadlo spolujezdce už dávno. Ta ženská byla hotový živel. Milovala zábavu, sex a nebezpečí. Ideálně všechno najednou. Dokázala dřít celé hodiny, aniž za to na oplátku něco chtěla, a když přece jen zatoužila po nějaké splátce, většinou ji vyžadovala v podobě sexuálních radovánek. Náš první den cesty například odstartovala spontánní souloží na kapotě džípu a zakončila šestihodinovým zaklínáním mých kožených rukavic, které předtím osobně vyspravila. Draho-kamů k podobným úpravám jsme si z Celsioru odvezli víc než dost, přičemž jsem na svou ochranu nelitoval obětovat klidně celé jmění. Obzvláště když by mé rukavice měly nyní podle všeho vydržet při střetu s božskými silami

několikanásobně déle. Ten večer, kdy Gabriela tiše mumlala zdlouhavá zaklínadla nad kameny zakomponovanými do měkké kůže, jsem ležel potichu u ohně, abych ji nerušil při práci, a přitom vzpomínal na Celsior.

Bylo to svým způsobem hezké místo. Přivezl jsem tam chlapce nadaného výjimečnými schopnostmi, kterého jsem našel cestou v jedné zničené vesnici. Dostal ode mě jméno Klikař a byl vážně fajn. Neměl jsem pak na něj ve městě moc času, protože se toho dělo příliš mnoho. Stanuli tam proti mně wendigové, ghúl i pošahaný vyvolávač démonů, jehož výtvar mě skoro zabil. Stejně tak by v mém rozmáznutí na krvavou placku nejspíš uspěla i sama Gabriela, kdybych ji ve spolupráci s místní barmankou Izabelou nespoutal krvavým kouzlem do otroctví. Izi mi trochu chyběla. Daroval jsem jí smaragdový přívěsek obrovské ceny a náhodou nalezený magický náramek. Byla mi pak za obojí neskutečně vděčná. Páni, ještě nyní mě při vzpomínce na ni bodalo ve slabinách. Naše radovánky, do kterých jsme později zapojili i Gabrielu, byly nezapomenutelné.

Později se začaly události kolem nás zamotávat a boj božského patrona Celsioru s novým, neméně božským uzurpátorem narušily neznámé síly. Nevěděl jsem, kdo za to může, ale nevypadalo to vůbec dobře pro žádnou ze zúčastněných stran. S čarodějkou jsme společnými silami porazili v horách obrovské trolly a pak dole ve městě zabili Rakšena, boha ohrožujícího Celsior a nepříliš dobře se skrývajícího pod maskou velitele bezpečnosti. Při našem brutálním boji jsem nabyl jakéhosi prozření. V jedné chvíli mi došlo, kdo měl celou dobu na svědomí všeobecné zmatky kolem. Byla to právě Izabela, ztělesněné stvoření chaosu. Nenáviděla bohy snad ještě víc než já. Jenže při jejich eliminaci neváhala zničit klidně celý svět, což jsem jí samozřejmě nemohl dovolit. Můj boj proti ní nebyl vpravdě moc férový. Než si uvědomila, co všechno o ní najednou vím, usekl jsem jí obě nohy i ruce. Héfaistos, bůh Celsioru a jeho starosta v jedné osobě, se objevil až pak. Byl jsem v tu chvíli docela grogy, zatímco Gabriela odpadla úplně. Kdyby mě Héfaistos tenkrát zkusil zabít, určitě by uspěl. Jenže on ani já jsme o další boj kupodivu nestáli. Dokonce mi i pomohl sbalit věci, vyplatil slíbenou odměnu a přihodil pár zajímavých informací. Například že Klikař je jeho syn. Chlapec sám byl

v tu dobu již o všem zpraven a ochotně zůstal ve městě s otcem i starším bratrem, který vlastnil špičkový obchod se zbraněmi.

Druhá Héfaištova informace byla ještě zajímavější. Na začátku svého dobrodružství jsem totiž jeho staršímu synovi slíbil, že po svém odjezdu z Celsioru zamírím do Varů. Podle všeho tam měli jisté potíže. Těsně před opuštěním města mi nicméně Héfaiostos prozradil, že právě tam také narazím na jednoho svého starého nepřítele. Inu, pár desítek či stovek lidí, bytostí a bohů mě kvůli práci likvidátora vážně nesnášelo. Avšak skutečné nepřátele bych spočítal na prstech jedné ruky. Přičemž žádný z nich se nemohl měřit s tím jedním jediným. Mocný bůh Ares mě od srdce nenáviděl – stejně jako já jeho. Jestliže skutečně něco podnikal ve Varech, nesměl jsem tam za žádnou cenu chybět.

Závěrečný boj s Rakšenem v Celsioru odstartoval pořádný masakr místního obyvatelstva, ze kterého lidé jako vždycky osočili nebohého likvidátora. Takže na mém seznamu přibylo další město, do kterého se pár let nemohu vrátit. Avšak získané zbraně i bohatství bohatě převážily vzniklé nepříjemnosti a já hodlal

všechno využít právě v boji proti Aresovi. Pohádkový poklad, jenž mi za splnění kontraktu v Celsioru připadl, tvořily peníze pouze z části. Mnohem lepší než ony byly drahé kameny nabízející člověku v mém oboru nepřeborné využití. Mohl jsem se s jejich pomocí chránit, nebo jimi přímo útočit proti nepřátelům. Navíc pár drahokamů v mém pokladu již dokonce bylo naplněných použitelnou energií. Vstřebal jsem do nich božské Dary poražených trollů a té Moci bylo tolik, až mě málem děsilo uložit brilianty do vozu. O smaragdu ve tvaru vodní kapky se zahnutým koncem, jež jsem původně koupil Izabele, raději ani nemluvě. Ten šutr pojal veškerou Moc umírajícího Rakšena a později k ní přibyla i síla samotného Chaosu. Od té doby přitahoval chtivé oči čarodějky jako magnet. Hned po svém uzdravení jsem tedy drahokamem raději provlékl pevný kožený řemínek a pověsil si ho na krk.

Nejnevyzpytatelnějším, avšak zároveň i jedním z nejmocnějších klenotů odvážených z Celsioru byl ovšem poměrně jednoduchý stříbrný náramek. Dokázal zařídit až neskutečné věci těmi nejsnazšími oklikami. Právě on možná figuroval v porážce Chaosu nejvíc, byť nepřímou.

Poté, co jsme se s Gabrielou dali za městem do pořádku, jsem ji chtěl propustit z magického

otroctví. Nicméně mě pořádně překvapila informací, že už dávno volná je. Celou dobu totiž patřila její svobodná vůle právě Izabele a s její smrtí vzala magická smlouva za své. Čarodějka pak v lese tak trochu přebrala iniciativu. Prohlásila se za mého spolujezdce i spolupracovníci. Mě samotného navíc pasovala z likvidátora na bohobijce. Vzhledem k tomu, že mi ani ne minutu nato začala dokazovat, jaké výhody má cestování ve dvou, neprotestoval jsem.

S novými rukavicemi, plnými skrytě zakomponovaných drahokamů, jsem se nyní cítil mnohem jistěji. Při cestování s náladovou čarodějkou mohou totiž přijít kdykoliv vhod. Naštěstí se Gabriela další den vzbudila nabita hravou náladou. Pro začátek důrazně trvala na tom, abychom jako spolucestující jeden druhému nezaváněli a byli vždy čistí, což se svou Mocí dokázala hravě zařídit. Mělo mi hned dojít, že se za její starosti o naši hygienu skrývají i jiné motivy. Provedl bych pak svou očistu mnohem rychleji. Ona zatím po celou dobu tiše vyčkávala nahá, sedíc v otevřeném kufru auta s nohama rozevřenýma do praku. Když jsem si přišel pro čisté oblečení, oznámila mi, že první

splátkou za opravené rukavice má být její orální uspokojení. Toho jsem se, jako asi každý normální chlap, chopil okamžitě, nadšeně a zcela bez protestů.

Na cestu jsme ten den vyrazili s mírným zpožděním a já velmi, velmi neklidný. Na mé obšťastnění totiž po tom Gabrielině už jaksi nedošlo.

Uspokojená černovláška vyhlížela za jízdy bezstarostně z okna, koutkem oka po mně posměšně pomrkávala, a snad aby ještě prohloubila mou trýzeň, sem tam si „náhodou“ stiskla ňadra nebo rovnou zajela rukou mezi nohy. Když pak štěrkovou cestu přetálo jakési rozcestí, zasunula už zcela nestydatě levou ruku hluboko pod šaty. Nevěděl jsem, jestli sledovat víc ji, nebo dvě cesty před sebou, přetínající se v úhlu třiceti stupňů a lišící se pouze stupněm svého rozkladu. Obě však už od pohledu nikdo neudržoval. Nejbližším vesnicím dokonce ani nestálo za to, postavit uprostřed rozcestníků. Matně jsem si pamatoval, že tudy můj vůz před nedávnem projížděl.

Volant se automaticky začal stáčet vpravo, když Gabriela nečekaně ukázala volnou rukou nalevo. „Tady zahni, je to nejpřímější cesta.“

Váhavě jsem zpomalil, ale poslechl. Balvany trčící ze šterku, odhalené právě častým zahýbáním pocestných, byly pod koly dost nepříjemné.

„Vyndej z přihrádky mapu, prosím,“ požádal jsem roztěkaně čarodějkou, která mou prosbu okatě ignorovala. Naopak se ještě pohodlněji opřela, dala široce roztažené nohy na palubní desku a rukou provokativně rejčila ve svém klíně.

„Není třeba,“ vzdychla, „znám to tady dobře.“ Nadzvedla látku šatů, aby jí při pohybu neprekážela.

Nasucho jsem polkl, načež se mé oči přimhouřily v nepříjemném tušení, které aspoň na okamžik dokázalo potlačit vzrušení. „Chtěl bych vědět, kudy do Varů pojedeme,“ zkusil jsem důraznější tón, který kvůli roztřesenému hlasu nezněl ani zdaleka tak nebezpečně, jak původně měl.

Gabriela nepřítomně pokrčila rameny, prudce chytila mou pravou paži a přitáhla si ji mezi nohy, aby za ni chvíli odváděl práci někdo jiný. Nedalo mi to, abych okamžitě nezanořil dva prsty do toho hladkého, sametového ráje. Skoro jsem přitom přes své hlasité funění i přeslechl její odpověď.

„Kudy asi? Přes Prágl, jako každý rozumný cestovatel. Je to hlavní křižovatka téhle země.“

Dopáleně jsem zafuněl. Nová informace dokázala mé vzrušení pěkně zchladit. Prsty uvnitř čarodějčiny pochvy se zlostně ohnuly. „Nechci tam!“ vyslovil jsem důrazně.

Gabriela nejprve cukla celým tělem, jak jí můj prudký pohyb v klíně způsobil nečekanou rozkoš, a až pak její obočí vyletělo překvapeně vzhůru. „Proč? Je to centrum dění. Zrovna tobě by mělo tohle město vyhovovat jako nikomu jinému.“

Letmým dotykem mezi řečí vybídla čarodějka mou paži k dalšímu repetitivnímu pohybu. Jakmile jsem pokyn vyslyšel, hned zase mluvila dál tím zastřeným hlasem jako předtím.

„V Práglu máš veškeré dění z první ruky, koupíš tam cokoli a užiješ si jako nikde jinde.“ Na konci věty zasunula mé prsty hlouběji pouhým pohybem své pánve.

Zamítavě jsem mávl řidičskou rukou a hned zase chytil volant, abych obkroužil velký balvan uprostřed cesty. „Je to odporné místo. Člověk jako já by udělal nejlépe, kdyby každému ve městě vpálil kulku mezi oči.“

Gabriela vychytrale přimhouřila víčka. Vztekly jsem měl tendenci gestikulovat, a jelikož to nešlo dělat paží na volantu, zbyly veškeré pohyby na druhou ruku, což čarodějce způsobovalo stále větší a větší rozkoš.

„Rozumím, jsi jeden z těch, kteří hází všechny do jednoho pytle,“ provokovala mě dál a na konce vět přidávala i slyšitelné sténání. „Jen tak pro zajímavost, bohobijče. Vadí ti výhradně obdarování, nebo diskriminuješ úplně každého, kdo není čistý člověk?“

Zamračil jsem se, protlačil do vlhkého otvůrku i třetí prst a má ruka sebou až brutálně zacloumala. Ani nevím, jestli to z mé strany měl být trest, či projev vzrušení. Gabriela nicméně hlasitě vyjekla a propnula celé tělo do tvaru luku. Můj penis při tom pohledu hrozil vlastní explozí.

„Nejde o diskriminaci,“ odpověděl jsem, když čarodějka dokázala zase popadnout dech. „Jenže každý člověk, který má Moc, funguje zároveň i jako voják bojující za svou vlastní stranu. V jiných městech jich můžu potkat odhadem třeba pět. Ve špatný den deset, a když jde všechno do háje, nanejvýš patnáct nebo dvacet. Z devadesáti procent to pak během několika dní dopadne tak, že si všichni jdeme hezky navzájem po krku.“

Gabriela vypadala, jako by mě vůbec neposlouchala. Pouze chtivě vykasala své šaty až

do pasu, aby mému pustošení v jejím klíně nestálo nic v cestě.

„Vždyť podívej na Celsior. Kolik obdarovaných tam po mém odjezdu zůstalo?“ Nenechal jsem rozkoší vibrující čarodějku na tuto rétorickou otázku ani odpovědět a pokračoval jsem. „Prágl je jeden vroucí kotel, ve kterém spolu každý den skrytě bojuje přes sto mocných bytostí naráz. Kolik jich asi slouží bohům, kterým jsem už někdy v minulosti uškodil, co? Jak dlouho pak bude podle tebe trvat, než mě ti nejnebezpečnější z nich zkusí zabít?“

Gabriela se celá rozechvěla, zapřela nohy proti sklu, zadeček zvedla ze sedačky a zaúpěla rozkoší. Pomohl jsem jí vychutnat si vlastní vyvrcholení pomalým kroužením prstů uvnitř. Jakmile ovšem její svaly konečně povolily, klesla zpět na sedačku a mé prsty s důrazným mlasknutím vyklouzly z vlhkostí přetékaného klína. Vzápětí mě dost nemile překvapil její posměšný úšklebek.

„Nevím, co tě tak pobavilo, ale na další křižovatce odbočíme zpátky na trasu,“ usadil jsem ji mokrým ukazováčkem namířeným proti jejímu obličejí. Čarodějka se prudce předklonila, vsála můj prst do úst a labužnický ho olízla. Jak jsem ho vytahoval ven, ještě mě na závěr hravě kousla do posledního článku.

„Ty hlupáčku, jak dlouho jsi už v Práglu ne-
byl?“ pohládila mě se smíchem po napnutých
kalhotách. Když viděla, jak ztěžka vzpomínám
a nemohu se soustředit, bleskově převzala ini-
ciativu. Sevřela zkamenělý penis přes tuhou
látku kalhot, nepřestávajíc palcem přejíždět
po jeho špičce. „Dám krk na to, že v posledních
pěti letech ani jednou. Jinak bys totiž věděl,
jak teď Prágl funguje. Platí tam nulová tole-
rance jakýchkoliv střetů. Za krádež zaplatíš
ztrátou kusu těla. Většinou začínají prstem, ale
může to být i ruka nebo noha. Rozhoduje hod-
nota ukradených předmětů. Soudce bere samo-
zřejmě v potaz i tvá předchozí provinění. Co ti
uříznou za znásilnění, snad říkat ani nemu-
sím.“ Sevřela ruku tak pevně, až jsem bolestí
sykl. „Napadení trestají vyhoštěním. Velící ka-
pitán stráže osobně na místě rozhoduje o době
zákazu vstupu do města. Vraždy řeší soudce
ve spolupráci s porotou, ve které zasedají vý-
znamní zástupci města. Jestliže neprokážeš
zabití v sebeobraně, jde tvá hlava automaticky
na špalek.“

Nedůvěřivě jsem zakroutil hlavou, nená-
padně se přitom pokoušeje o rozepnutí poklopce.
„Prágl byl odjakživa jeden obrovský bordel
ovládaný těmi nejsilnějšími. Většinou se jich za
rok vystříдалo i několik. Ti poslední sice drží

své pozice už několik let, ale nevěřím, že budou jiní. Prágl je prohnílý od základů. S tím nikdo nic nenadělá. Navíc, zasvětili celé město nějakému svému bohu. Tudíž jim jako boho-
bijec automaticky nemohu věřit,“ prohlásil jsem přesvědčeně na závěr.

Čarodějka mě pleskla po ruce a přehmátla po penisu tak, abych neměl k poklopci přístup. Její stisk mi spolu s třením hrubé látky způsoboval bolest i rozkoš zároveň.

„Každé město má nějakého boha. Tak to dneska prostě chodí. Týché je bohyní šťastných konců, a jak už jsi sám řekl, Prágl je jeden velký bordel, což teď platí doslova. Bylo pro ni logické se usadit právě tam. Její stoupenici poté z města udělali bezpečné místo, čímž příliv návštěvníků výrazně vzrostl. Hýření je několikanásobné, štěstí intenzivnější, zaměstnanci bordelů nestíhají střídat postele a Moc Týché tak nabývá netušených rozměrů. Každý člen její městské stráže prý oplývá schopnostmi. Dokonce do svých služeb získala i jednoho nebo dva čaroděje, což bývá poměrně rarita. Nejdůležitější ale je, že se zavázala nezabíjet v Práglu stoupence svých sourozenců. Tudíž si tam mohou všichni svobodně žít či vyhazovat z kopýtky, avšak bez vzájemného vraždění.“

Zavrtěl jsem se neochotou přijmout to fantastické tvrzení, i protože mě Gabrielino počínání s mým údem přivádělo k šílenství. Očividně stále neměla v plánu dosáhnout mého plného uspokojení.

„Bohům na životech služebníků nezáleží,“ namítl jsem. „Mnohým z nich by za mou smrt stála i oběť několika obdarovaných. Klidně to risknou. Takže se s mým rozhodnutím smiř. Do Práglu nepojedu.“ Na poslední větu jsem dal patřičný důraz, dobře si vědom toho, jaké mohou být její důsledky.

Gabrielina odpověď na sebe nenechala dlouho čekat. Povzdechla si, pustila ztopořený úd a založila ruce na hrudi. „Jak chceš, zítra na další křižovatce odbočíme. Objedeme Prágl severní cestou, ale děláš chybu.“

„Až zítra?“ podivil jsem se.

„Jo,“ odsekla nazlobeně. „Včera, než jsem začala pracovat na tvých rukavicích, jsi mlel něco o dalších věcech, které si potřebuješ připravit. Je tu po cestě jedno místo. Mé soukromé útočiště. Normálně tam nikdy nikoho neberu, jenže když jsme teď ti partneři...“ Nechala větu nedokončenou.

Docela jsem se divil, že mě předtím vůbec vnímala. Přišla mi úplně mimo. Všechno však mělo svůj čas. Jako třeba teď. Když už

ostrouhám sexuálně, aspoň něčeho docílím po bojové stránce.

„Jasně, mám pár diamantů po okraj narvaných Mocí a chtěl bych z nich udělat náboje do revolveru. Jenže při téhle koncentraci by mi mohly snadno vybuchnout do obličeje během prvního výstřelu. Dokázala bys je nějak zabezpečit?“

Čarodějka ukazováčkem zabrnkala na svůj spodní ret. „Jak to děláš běžně?“ Bez dovolení si ze zadní sedačky přitáhla na klín můj osmiringový revolver k bedlivějšímu prohlédnutí.

Očividně se střelnými zbraněmi neměla příliš zkušeností, takže jsem jí pomohl s vyklopením bubnu i vylovením jednoho náboje. „Vyryju ochranné znaky kolem celé nábojnice a pod diamant pak ještě umístím miniaturní pírkó s jednou runou kvůli zjemnění nárazu. Samo o sobě to peří samozřejmě nezpůsobí nic, ale víra ano. V podstatě mi jde o to, aby byla střela vymrštěna, ne vyražena. Diamant nesmí nic poškodit. Díky množství Moci uvnitř je příliš křehký.“

Hlaveň otevřeného revolveru se přiblížila na pouhý centimetr od Gabrielina oka. Pár sekund

zírala zvědavě dovnitř. „Když říkáš diamanty, není to špatně, ale ani úplně správně,“ poučila mě. „Pokud jsou vybroušené, měl bys je nazývat spíš brilianty. Nevím jak v minulosti, ovšem dnešní brusiči si na ten název dost potrpí. Co se týče tvých střel, nejspíš bude hlavním problémem to, že brilianty nemají přesnou velikost.“

„Ano.“ Kysele jsem se ušklíbl. „Proto s nimi většinou na víc jak patnáct metrů nestřílím. I tak ale málokdy trefím správné místo v cíli. Naštěstí u těchhle drobků stačí zasáhnout cokoliv...“

„To neovlivním,“ přerušila mě Gabriela. „Kámen se v hlavní de facto odráží, a proto zbraň nikdy nebude přesná.“ Mé vážné přikývnutí ji v tom utvrdilo. „Co takhle vyleptat znaky i na hlavě samotnou?“ navrhla.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nevyřešilo by to důležitý problém. U takhle extrémně křehkých nosičů Moci by explozi mohl spustit i náraz vzduchu při vypuštění projektilu z hlavní.“

Gabriela si urovnala šaty zpět na natažené nohy, avšak tenká látka automaticky sklouzávala zpátky dolů a odhalovala celá její stehna. Nyní tkaninu jemně promnula mezi prsty. „Tohle je tvá odpověď. Obal briliant hedvábím, na které předtím namaluješ ochranné znaky.“

Látka by díky nim měla přestát výstřel, usměrnit projektil v hlavni, ale náraz do lidského těla ji nakonec zaručeně poškodí.“

Překvapeně jsem zamrkal. Tohle mě, sakra, mohlo napadnout i samotného. Mé následné poděkování bylo při myšlence na neskutečně titěrnou práci trochu křečovitě.

Neuplynula ani minuta a už jsem měl další otázku na jazyku. „Kameny v opasku mám skoro zničené. Vyměnil bych je rád za větší, ale bez znalosti magie jim mohu dát jen tu samou funkci jako předtím. Budou pohlcovat jakákoli kouzla namířená proti mně. Jakmile však přijatá Moc přesáhne jejich kapacitu, spálí samy sebe.“

Gabriela hlasitě vyprskla smíchy. „Tak takhle to děláš? U rukavic jsem vůbec nerozeznala původní vzorec. Pořád mi vrtalo hlavou, jak jsi bez použití magie dokázal vytvořit něco, co eliminuje rozdílné druhy Moci.“ Zřejmě ji můj odborný přístup vážně pobavil, jelikož přes posměšný chechot dokázala stěží mluvit.

Začínal jsem se cítit trochu méněcenně. „Co je zase? Fungovalo to proti tobě, Rakšenovi i Chaosu.“

Černovláška vyvrátila oči v sloup. „Jasně, protože by nikoho z nás ani náhodou nenapadlo použít takovou blbost na vlastní ochranu. Kdyby si kdokoliv jiný dal tu práci věnovat tomu při útoku být jen špetku pozornosti...“ Významně luskla prsty. „Stačí zablokovat řízené uvolnění energie při překonání hraniční kapacity, a bum.“ Další lusknutí. „Místo postupného vyzáření tepla dojde rovnou k explozi. Rukavice by ti při troše štěstí utrhly jenom ruce, ale opasek zaručuje jednosměrnou jízdenku do pekla.“

Zmateně jsem vytáhl od pasu své rukavice. „Když jsi neznala postup výroby, jak jsi tedy zřídila správnou funkci?“

Gabriela zamihotala prsty ve vzduchu. „Abys pochopil přesné principy, musel bys sám být čaroděj. Takže ti to vysvětlím jako laikovi. Vetkala jsem do drahokamů takové speciální pavučiny nabité mou vlastní Mocí. Každý kámen je teď zaměřený proti trochu jinému druhu magie. Jakmile na ni narazí, rozloží ji do elementární podoby a pozře. Ucítíš sice teplo, ale už tě znovu nespálí. Když pak budeš pod útokem, namiř pěsti proti útočníkovi. Ve chvíli, kdy nepřátelská kouzla nějaký kámen nabijí na maximální úroveň, vypustí veškerou svou Moc vpřed v surové formě.“

Překvapeně jsem nadzdvihl obočí. „To je pecka.“

Čarodějka rádoby skromně přikývla, než pokračovala. „Několik kamenů slouží pouze jako ochrana pro ostatní. Jde o pečlivě uzamknutá zaklínadla. I skvělému čaroději by trvalo několik minut je rozkódovat a vyřadit. Takže ho koukej do té doby zpacifikovat. Jestli ne, radši svou ochranu rovnou zahod'.“

Položil jsem rukavice na přístrojovou desku, zamyšleně klepaje do volantů. „Když tohle všechno dokážeš zkonstruovat za pár hodin, předpokládám, že sama máš něco ještě mnohem lepšího.“ Černovláska vyčkávavě kývla. „Jak potom probíhá skutečný magický souboj? Nikdy jsem střet dvou čarodějů neviděl.“ Bylo mi to záhadou. Když ti bastardi dokážou stvořit téměř neproniknutelnou ochranu, jak vlastně poznají, kdo nakonec vyhrál?

Má společnice si váhavě skousla spodní ret. „Možná už jsi to viděl, jenom nezaregistroval. Nevrháme na sebe totiž okatá kouzla. Pracujeme mozky, hledáme cestičky, luštíme klíče k soupeřovým obranám a zároveň posilujeme ty vlastní. Oba bojující staví jednu barikádu za druhou, přičemž na střídačku boří ty soupeřovy. Může trvat celé desítky minut, než jeden z nich padne mrtvý k zemi. Proto bývá lepší

mít s sebou nějakého ranaře, který to vyřeší fyzicky v mnohem kratším čase.“ Upřeným pohledem dala najevo, jakou roli v jejím příběhu zastupuji já.

Odevzdaně jsem rozepnul sponu svého opasku a Gabriela tak mohla spatřit povětšinou zčernalé kameny, rozmístěné uvnitř do přesného obrazce. „Mohla bys tu udělat něco podobného jako s rukavicemi?“

Čarodějce vylétl pohled vzhůru k mému hrdlu. „Zajisté. Bylo by to ale značně nadbytečné. Ten smaragd mi stejně asi dobrovolně nedáš, co?“

Zavrtěl jsem důrazně hlavou. „Promiň, mám s ním jiné plány. Jeden můj dávný známý jím bude, doufám, pěkně nemile překvapený.“

Černovláška chápavě kývla. „Dobrá, tak co kdybych ten kámen prozatím umístila do spony a udělala kolem něj podobnou variantu toho, cos tam měl předtím. Akorát bych ho vybavila ochranami umístěnými v malých briliantech kolem. Všechna útočná kouzla, rozložená na prvotní činitele, se pak pokaždé uloží přímo do smaragdu. Sice to vzhledem k již existující síle uvnitř bude jako plivnutí do jezera, ale každá kapka se počítá. Žádný čaroděj na světě nemá dost Moci, aby ten kámen přehltil. Exploze nehrozí, pokud tě do něj samozřejmě někdo

nestřelí. Jestli ano, pak mi nezbývá než doufat, že od tebe v tu chvíli budu minimálně několik kilometrů daleko.“

„Co zase použít hedvábí s ochranným kouzlem?“ navrhl jsem, pyšný, že mě to tentokrát napadlo jako prvního. Gabriela si však okamžitě poklepala na čelo, jako bych byl úplný idiot.

„To by rušilo i mnou použitou magii. Spíš vyryju ochranné kouzlo přímo do přezky. Udělám ji s jeho pomocí mnohem odolnější.“

Spokojeně jsem sponu opasku zase zavřel. „Domluveno. To místo, kde chceš dneska přenocovat – o co vlastně jde?“

Gabriela měla rázem lepší náladu. „Jen počkej, je to doslova ráj, budeš nadšený.“

Jeli jsme rychlostí svižné chůze ani ne hodinu a půl, když mě má společnice nechala odbočit z hlavní cesty na úzkou lesní stezku. Tvořila ji více udusaná hlína zpevněná kořeny okolních stromů než samotné kameny. Podle stop koňských kopyt i loukoťových kol kolem občasných louží tu však někdo skutečně žil. Obrátil jsem hlavu ke Gabriele, abych položil další z celé řady svých otázek, když se na okraji

mého zorného pole cosi mihlo. Rychle jsem zaostřil zpátky před vůz, ale už bylo pozdě.

Z lesa vyběhlo několik nízkých, černých stínů. Tvorové zdánlivě lidských tvarů měli krátké nohy, dlouhé ruce a tělo dokonale zakryté hustou srstí. V pohybu po silných nožkách si pomáhali odrážením rukama od země, jako když zdravý člověk zkouší chodit o berlích. Při zastavování uprostřed lesní stezky sbalili tělo do klubíčka a ještě se několikrát překulili bokem. Dupnul jsem na brzdu, což byla ve výsledku docela školácká chyba. Kdyby totiž měly bestie nějaké efektivní zbraně, nabídl bych jim tím svůj vůz jako terč na střelnici. Správně jsem měl zašlápnout plyn a pokusit se chlupáče přejet. Naštěstí ale každá stvůra svírala v dlaních pouze dva obyčejné oblázky. S pořádným náprahem nám je ti bastardi mrštili přímo do čelního skla v dokonalé souhře za méně než dvě sekundy. Vzhledem k hlasitým ránám, jež kameny způsobily při dopadu, jim jejich majitelé dokázali dát rychlost střely vypálené z pušky. Naštěstí to mé neprůstřelné sklo s přehledem zvládlo a já mohl konečně začít jednat. Než jsem však stihl dát nohu zpátky na plyn, všechna ta zarostlá individua se sehraně překulila do strany, kde vběhla mezi stromy. Nápad na vystoupení z vozu a jejich pronásledování

s puškou v ruce jsem okamžitě zavrhl. Byli rychlejší než já. Dokonce se už dostali i na vršek nejbližší terénní vlny, za kterou nám na dobro zmizí z dohledu.

Při překvapivém útoku cizích tvorů jsem dočista zapomněl vnímat, co dělá celou dobu Gabriela. Na její přítomnost, nebo spíš nepřítomnost, mě upozornily až zabouchnuté dveře od vozu. Spatřil jsem ji o sekundu později skrz čelní sklo, jak svižně kráčí kupředu a zuřivě gestikuluje rukama. Vedoucí chlupáč se na vrcholku hliněného valu zarazil, ohlédl se přímo na nás a explodoval. Jeho tři kumpány potkal stejný osud o mžik oka později. Bylo to, jako kdyby je někdo donutil spolknout odjištěný granát. Krvavé, chlupaté cucky nejrůznějších tvarů i velikostí se rozlétly po širokém okolí. Až k nám to ale naštěstí nedotáhly. Gabriela znaveně svésila ramena a došourala se zpět do vozu. Překvapeně jsem na ni zíral. Ta ať mi něco říká o předsudcích. Jasně, ti čtyři byli očividně proměnění obdarovaní. Ano, zaútočili na nás bez varování. Jistě, jejich kameny by v případě obyčejného vozu dokázaly prorazit čelní sklo jako nic a usmrtit řidiče i spolujezdce

naráz. Stejně mi ale Gabrielina brutální reakce přišla trošičku přehnaná.

„Ehm,“ pokusil jsem se upoutat pozornost čarodějky, zadýchaně se opírající o vlastní kolena a zírající kamsi na podlahu. „Tyhle potvory jsem ještě nikdy neviděl. Podle tvé reakce ale hádám, že s nimi už nějaké zkušenosti asi máš.“

Černovláska si dala ještě pár sekund na vydýchání. Odpověděla, až když opět zapadla zády do sedačky. „Místní jim říkají lesní skřeti. Jde o oblíbenou podobu služebníků nějakého zatraceného boha trýzně, který nemá ani dost kuráže se aspoň řádně představit. Přesto sem posílá tyhle zmetky po celé roky. Oni...,“ zaváhala, „... oni zabíjejí strašným způsobem. Když odvedou nějakou oběť z vesnice, trhají ji na malé kousky po dlouhé hodiny a dělají to tak, aby celou dobu žila. Její křik pak musí ostatní ve vesnici poslouchat s vědomím, že jí nemohou nijak pomoci. Dovedeš si to představit?“

Rázně jsem přikývl. „Pak tvému jednání nebylo co vytknout. Máš mimochodem skvělé reakce. Použila jsi na ty skřety surovou Moc?“

Přikývla, soustředěna na vlastní hlasité nádechy a výdechy. Skoro to znělo jako její nedávné sebeuspokojování.

„Potom tě musel takový výdej pořádně sebrat. Nechceš si nějakou chvíli odpočinout u nej-

bližšího stromu? Nabrat z něj energii?“ navrhl jsem.

Čarodějka o mé nabídce okamžik přemýšlela. Nakonec ale zhluboka nabrala vzduch do plic a zamítavě mávla rukou. „Raději ne, mohli by tu být další. Jeď dál, už tam brzy budeme. Využiju některý ze svých rezervoárů.“

Nedokázal jsem tak docela skrýt překvapení, když nás ani ne po deseti minutách vyvedla cesta do nádherného údolíčka, ve kterém džíp za první zatáčkou zastavila kamenná zeď, táhnoucí se daleko do lesa po obou stranách. Jediný průjezd skrz představoval úzký prostor uprostřed, v současné chvíli blokový několika tlustými kládami poskládanými na sobě. Zpoza té nejvyšší vykukovaly čtyři spřažené hlavně nezvyklého průměru.

„To je...“ údivem jsem větu ani nedokončil.

„... protiletický kanón,“ udělala to Gabriela za mě.

Tři úderů srdce jsem propočítával své šance na případný ústup. Vůz by možná palbu z něčeho takového ustál, jenže přední sklo by nemuselo. V zeleně natřeném pancíři, mezi čtyřmi hlavními kulomety, byl přibližně uprostřed

umístěn malý průzor a zarostlá tvář muže za ním vypadala dost odhodlaně. Takový člověk nebude váhat zmáčknout spoušť. Nicméně Gabriela vylezla bez špetky strachu ven a strážnému se rozšířily oči poznáním. Okamžitě vyklouzl zpoza své obří zbraně a stanul nechráněný vedle ní.

„Paní Gabrielo, jaká radost. Nečekali jsme vás tak brzy.“ Vypadal čarodějčíným zjevením víc než potěšen. Její úsměv ovšem působil mnohem strojeněji.

„Děkuji, drahý příteli, za vřelé uvítání. Pustíš nás nyní dál?“

Chlapík po její otázce skoro poplašeně mávl někam mimo náš dohled. „Prosím za prominutí, paní. Poslední dobou je v okolí víc lesních skřetů než kdy dřív.“

Čekal jsem, jestli se Gabriela pochlubí svým úlovkem po cestě, ale kupodivu ho ani nezmínila.

„V pořádku, příteli, chápu a chválím vaši opatrnost,“ odbyla jeho omluvu ledabylým posunkem.

Vyskládané klády, muž i protiletecký kanón se dali do pohybu a já mohl pouze obdivovat

vynalézavost místních. Všechno to bylo chytře umístěné na velice nízké konstrukci z masivního rezavého železa, posazené na dvou rovnoběžných kolejnicích. Jak se lano odmotávalo ze skrytého navijáku, brána zajížděla za zeď na druhé straně. Teprve když zastavila o nějakou zarážku, tlusté lano kleslo k zemi a průjezd tak byl volný. Od necelých sto metrů vzdálené vesnice k nám právě přibíhalo několik ozbrojených mužů i žen, přivolaných zřejmě nějakým nenápadným signálem. Jakmile však uviděli otevřenou bránu, ihned zpomalili a pohled na Gabrielu je poté přiměl sklonit zbraně. Byli z ní doslova u vytržení.

Čarodějka kráčela do vesnice před mým vozem, nehledíc na vlastní vysílení. Střelec z brány mezitím slezl na pomoc sotva plnoletému chlapci u ručního navijáku, aby společnými silami namotali lano zpět. Nebýt několika ozubených převodů, neměli by šanci tu mrtvou váhu utáhnout. Takhle se pouze pořádně zapotili. Vesničané mezitím před Gabrielou div nepadali na kolena. Brali ji jako nějakou královnu a zbraně schovávali stydlivě za záda. Dobře jsem si nicméně všiml, že jde vesměs o výkonné, moderní kousky. Jeden místní obr dokonce táhl na rameni hranatou krabici se čtyřmi výmětnicemi raket. Tím by klidně dokázal sundat tank. Lidé

kolem se však zdáli být – i přes přehršel zbraní – šťastní a dobře živení. Z vesnice za nimi také vyběhlo nezvykle velké množství dětí, které podle kvalitních šatů rozhodně nouzí netrpěly. Celou obec tvořily vesměs samé sruby postavené na nízkém kamenném základu. Spousta jich vypadala nově a zbytek aspoň působil udržovaným dojmem. Tohle místo bylo z nějakého důvodu až nečekaně bohaté.

Mezi vesnicí a lesem protékal hluboký potok s průzračnou vodou, kterému nejspíš cestou sem i ven musel někdo ve skále prorazit tunel. Celé údolí totiž chránily prudké, kamenité svahy, na jejichž hřebenech se nedokázaly uchytit ani ty nejmenší stromky. Jedinou přístupovou cestu do údolí představovala ta, po které jsme sem právě přijeli. Zaparkoval jsem poblíž nejbližší budovy a zámky vozu cvakly, jakmile se zabouchly dveře. Nikdo z vesničanů mi přitom prakticky nevěnoval pozornost. Obklopovali Gabrielu ze všech stran, aby jim neuniklo ani jediné její slovo.

„Ráda vás zase vidím, přátelé. Toto je pan Samuel Drops, bohobijec,“ pokynula čarodějka rukou ke mně. Pár okolních tváří její posunek zvědavě následovalo, avšak jejich oči se zase rychle vrátily zpět ke své modle. „Jedu s ním daleko a nevím, kdy k vám opět budu schopna

zavítat. Proto bych ráda večer oslavila naše znovushledání. Jen ať můj přítel vidí ten ráj na zemi, ježž jste zde vytvořili.“ Lidé její slova přijali s jásotem, jako kdyby snad k oslavě potřebovali čarodějčino svolení. Vůbec mi to nedávalo smysl. „Teď nás prosím omluvte,“ přerušila Gabriela všeobecné veselí, „máme toho hodně na práci.“ Vesničané se okamžitě začali rozcházet.

Nepřestával jsem žasnout. Ať už s nimi měla navázaný jakýkoliv vztah, těšila se větší úctě než kdejaká bohyně. Před čarodějkou zůstal stát pouze vysoký, vrásčitý, přibližně šedesátiletý kostnatý chlapík. Opíral ruku o pušku s nezvykle dlouhou hlavní, vybavenou masivním puškohledem.

„Paní Gabrielo, pane Dropsi, vítejte.“ Významně nám oběma pokynul hlavou. „Váš dům je připraven, madam. Máme jeden nachystat i pro pána?“

Tak to už bylo vážně moc. Opravdu při té otázce sklonil hlavu v drobné úkloně?

Čarodějka bleskově zahodila předstíranou přívětivost a začala rázně diktovat své požadavky. „Není třeba, zůstane se mnou. Pošlete dva slou-

žící, ať nám jsou dnes k ruce. Já budu pít víno, Samuel preferuje pivo. Ještě před oslavou potřebujeme lázeň.“

Stařík na její přání odpověděl samozřejmým, podlézavým přikývnutím. „Bez obav, madam.“ Vzápětí nicméně sklopil zrak před přísným pohledem.

„Stalo se po dobu mé nepřítomnosti něco? Působíte provinile.“

Muž reagoval na obviňující slova bryskním prohnutím zad v hluboké úkloně. „Madam, přišli jsme o jeden vůz se dvěma lidmi. Jeli pro zásoby do Práglu, kam ale podle našeho člověka ve městě vůbec nedorazili. Po okolí teď kromě lesních skřetů hojně řádí také banditi. Nejspíš je přepadli a zabili.“

Čarodějka bojovně přimhouřila oči. „To není všechno!“ vyštěkla, div že stařík nevykvíkl strachy.

„Ne, madam,“ přiznal pokorně. „Objevil se zde jeden posel boží. Slušně jsme ho vykázali, ale stejně pod rouškou tmy proklouzl do vesnice znovu. Museli jsme ho nakonec zabít a jednoho pomýleného chlapce zbičovat. Poté se zde zjevil samotný bůh, který nám sice neřekl své jméno, avšak vyhrožoval věčným zatracením. Jestli se prý nepodvolíme, vyšle sem všechny stvůry pekelné.“

Čarodějka rozmrzele vzdychla. „Tímhle jsme si přece už prošli, starosto. Vysvětlovala jsem vám to mnohokrát. Obyčejní lidé nestojí žádnému bohovi za ztrátu kvalitně vylepšených služebníků. Nejspíš nepošle nikoho. Maximálně tak skřety nebo nějaké tuctové ozbrojení a s těmi si už poradíte.“

Stařík podle ztrápeného výrazu tak docela nesouhlasil. „Madam, odpusťte mi mou troufalost, jenže vy nemůžete být všude. Bohové ano. Nebylo by tedy lepší sem nějakého mírného přijmout? Získali bychom tak ochranu před ostatními. Snad potom konečně přestanou děsit lidi a posílat své věrné proti nám. Nicméně, dál bychom přitom samozřejmě i tak sloužili vašim zájmům.“

Gabriela muže nečekaně prudce udeřila otevřenou dlaní do tváře, až se zakymácel vzad. „Na to zapomeň. Jestli sem nějakého boha pozvete, končím. Sbalím si své věci a už mě tu nikdy neuvidíte. Schválně jak dlouho vydržíte bez peněz. Jestlipak vám k obraně bude stačit dobrá vůle vašeho nového pána?“

Stařík padl na kolena. „Odpusťte, paní. Nemějte mi to prosím za zlé. Mám jen strach o své lidi. Svět venku je stále nebezpečnější. Potřebujeme lepší obranu. Myslíte, že byste nám s tím mohla pomoci?“

Gabriela vycenila zuby v nebezpečném úsměvu. „Vida ho, hada jednoho. Nejdřív mě chce vyměnit za nějakého prašivého boha, a teď najednou potřebuje víc peněz. Poslouchej, ty jsi mi ale šibal. Radši se snaž, aby dnešní oslava stála za to. Já na oplátku popřemýšlím, jestli je v mém zájmu do vás investovat další peníze i nad rámec původní dohody.“

„Jistě, madam,“ zvedl se starosta za doprovodu tichého úpění zpátky na nohy. Předkloněný ovšem zůstal i nadále. „Nebudete zklamaná, madam. Všechno hned zařídím, madam.“ Stařík od nás začal couvat.

Pohlédl jsem tázavě na Gabrielu, zatímco ona s rozčileným a zároveň unaveným zafuněním pokynula směrem k největšímu stavení. „Tohle místo je mé útočiště. Mám tu krom jiného schované nějaké cennosti a zlato. Kdybych na tom někdy byla špatně nebo mě pronásledoval někdo mocnější, vesničané za mě bez váhání položí v boji své životy. Již roky do nich investuji nemalé peníze. Na oplátku mi postavili dům, který udržují. Neokrádají mě, splní každý můj rozmar a jsem pro ně bezmála bohyní. Jenže mají krátkou paměť. Pokaždé brzy zapomenou, že si takhle žijí jenom díky mé přízni. Musím jim to neustále připomínat i jinak. Třeba občas někoho vy-

léčit nebo jim poskytnout několik magických ochran.“

Gabriela mě důležitě poplácala po rameni. „To, že ti tohle místo ukazuji, je velkým projevem mé důvěry. Jsme teď partneři. Proto můžeš čerpat z mých výhod. Trezory se dají vykrást, dostavníky přepadnout a skrýše vypátrat. Jenže to, co si necháš tady, bude celá vesnice bránit vlastními životy.“ Chytila za kliku srubu.

„Jsem poctěn. Co za to budeš chtít?“ nedokázal jsem zcela potlačit ironii ve svém hlase.

Černovláška s očima vyvrácenýma vzhůru otevřela. Okamžitě na mě dýchl zápach spáleniny, jak někdo před malou chvílí rozdělal oheň v krbu a komín ještě nezačal pořádně táhnout.

„Pořád mi podsouváš nějaké postranní úmysly. Příliš zábavné to není, abys věděl. Jestli spolu máme zabíjet bohy, měl bys v naše spojení věřit trochu víc.“

Čarodějka vešla dovnitř jako první. U krbu se činil s pohrabáčem asi patnáctiletý chlapec. Měl na čele černou šmouhu a při našem příchodu div nezamáčkl své tělo do stěny. Uvnitř to vypadalo moc hezky. Stůl, židle i velikou knihovnu udělal nějaký zručný tesař z masiv-